

## JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022



### Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

|                                       |    |
|---------------------------------------|----|
| Algemeen bestuursrecht .....          | 2  |
| Omgevingsrecht .....                  | 4  |
| Wabo .....                            | 4  |
| Natuurbescherming .....               | 4  |
| Waterwet .....                        | 7  |
| Ambtenarenrecht .....                 | 7  |
| Ziekte en arbeidsongeschiktheid ..... | 8  |
| Sociale zekerheid overig .....        | 10 |
| TOZO, NOW, TOFA .....                 | 10 |
| Bestuursrecht overig .....            | 12 |
| APV .....                             | 12 |
| Huisvesting .....                     | 13 |
| Wegenverkeerswet .....                | 15 |
| Vreemdelingenrecht .....              | 16 |
| Regulier .....                        | 16 |
| Richtlijnen en verordeningen .....    | 18 |
| Toezicht en vrijheidsontneming .....  | 19 |

**De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.**

## Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 267

Rechtbank Limburg, 23-03-2022 (publ. 25-03-2022), ROE 21/1678 V

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Awb 6:11

**BEROEPSTERMIJN. Uitspraak op verzet. Overschrijding beroepstermijn. De rechtbank ziet aanleiding om voor dit geval uit te gaan van een minder strikte uitleg van artikel 6:11 van de Awb dan in de heersende jurisprudentie wordt gevolgd.**

[...]

1. De rechtbank begint met wat voor [betrokkene], die in deze uitspraak opposant wordt genoemd, het belangrijkste is: de rechtbank gaat zijn beroep inhoudelijk behandelen, ondanks dat hij het te laat heeft ingediend. Dat betekent dat de rechtbank gaat beoordelen of hij gelijk krijgt met zijn beroep. Maar dat gaat de rechtbank in deze uitspraak nog niet doen. Dat komt pas later, nadat ook de SVB haar standpunt heeft kunnen toelichten. [...]

6. Opposant heeft in het verzetschrift en tijdens de zitting het volgende aangevoerd tegen de uitspraak van de rechtbank. [...]

7. Over de gronden van het verzet oordeelt de rechtbank als volgt. Wat betreft de datum van verzending van het beroepschrift moet de rechtbank afgaan op het poststempel. Daaruit blijkt dat het beroepschrift een dag te laat ter post is bezorgd. Dat het is blijven liggen bij het postagentschap is een veronderstelling van opposant die hij verder niet heeft onderbouwd. Die verzetsgrond slaagt dus niet. De vraag is dan wel nog of de rechtbank in de buiten-zittinguitspraak terecht heeft geoordeeld dat buiten twijfel staat dat er geen reden is om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten op grond van artikel 6:11 van de Awb<sup>2</sup>. De rechtbank stelt vast dat wat in die uitspraak is overwogen, in overeenstemming is met de vaste jurisprudentie van de hoogste bestuursrechters. Opposant heeft immers, ook na verzet, niet door objectief bewijs aannemelijk gemaakt dat hij absoluut niet in staat was om binnen de beroepstermijn een beroepschrift, eventueel op naderhand aan te voeren gronden, in te sturen of tijdig iemand anders te vragen hem daarbij te helpen of dit namens hem te doen.

8. De rechtbank ziet echter aanleiding om voor dit geval uit te gaan van een minder strikte uitleg van artikel 6:11 van de Awb dan in de heersende jurisprudentie wordt gevolgd. Zij stelt daarbij voorop dat de formele wetgever ervoor heeft gekozen om de grens waarbinnen de burger de rechtsmiddelen van bezwaar en beroep kan inzetten, te leggen op zes weken na het aan te vechten besluit. Die grens is niet of nauwelijks vatbaar voor interpretatie en de rechter dient die te respecteren zolang de wetgever die niet heeft gewijzigd. De verschoonbaarheidsuitsondering van artikel 6:11 van de Awb is daarentegen geformuleerd als een dwingendrechtelijke norm die beoordelingsruimte biedt. Voor de invulling van die ruimte is dan van belang wat de bedoeling van de wetgever is. Uit de wetgeschiedenis en jurisprudentie komt naar voren dat de wetgever de uitzondering niet ruim bedoeld heeft en er veel belang aan heeft gehecht dat er zo weinig mogelijk onzekerheid is over de formele rechtskracht van besluiten. Voor de wetgever is tevens uitgangspunt geweest dat de verantwoordelijkheid voor de tijdigheid bij de burger ligt, dat het aan de burger is om te stellen en te bewijzen dat zich omstandigheden voordoen die tot verschoonbaarheid kunnen leiden en dat omstandigheden in de persoonlijke sfeer voor risico van de burger komen.

9. Recente wetenschappelijke inzichten, zoals het rapport "Weten is nog geen doen" van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR), en veranderende maatschappelijke

opvattingen over de verhouding tussen overheid en burger, nopen echter tot heroverweging over de interpretatie van deze wettelijke bepaling. In genoemd WRR-rapport wordt onder meer geconcludeerd dat 'normale' mensen als gevolg van keuzedruk, stress, verdriet, of ouderdom niet altijd even alert en goed georganiseerd zijn. Daarom, zo betoogt de WRR, moet de overheid, om het vertrouwen van burgers te behouden, rekening houden met de begrenzings van het denk- en doenvermogen van burgers, oog hebben voor het menselijke tekort en ervoor zorgen dat kleine fouten geen grote gevolgen hebben. Daarnaast is in de Nederlandse samenleving de roep om een overheid die de burger niet wantrouwt maar zich responsief opstelt, de laatste jaren steeds sterker geworden. Dit zijn ontwikkelingen die bij de uitleg van de wet, in aanvulling op de oorspronkelijke bedoeling zoals die blijkt uit de wetsgeschiedenis, moeten worden betrokken. Zij maken het nodig dat in de balans tussen het perspectief van rechtszekerheid en eigen verantwoordelijkheid van de burger enerzijds en het perspectief van rechtsbescherming en realistisch burgerbeeld anderzijds, een verschuiving naar laatstgenoemd perspectief plaatsvindt die doorwerkt in de uitleg van de vage wettelijke norm van artikel 6:11 van de Awb.

10. Deze verzetsuitspraak leent zich niet voor een verdere uitwerking van de betekenis voor de interpretatie van artikel 6:11 van de Awb van de zojuist geschetste verschuiving, maar daarin is wel houvast te vinden voor een uitleg die in het voorliggende geval tot een conclusie leidt die bij toepassing van de heersende jurisprudentie niet zou worden bereikt. De rechtbank blijft daarbij binnen de wettelijke kaders en houdt zich aan de beperkingen die voortvloeien uit het wettelijk systeem. In dat stelsel betreft de verschoonbaarheidsuitzondering enkel de feiten en omstandigheden die hebben gemaakt dat te laat beroep is ingesteld. Bovendien is bij gebreke van beleidsruimte geen volledige belangenweging mogelijk. Dat voor opposant, zoals hij stelt, een groot belang op het spel staat in het geschil dat hij met de SVB heeft, moet dan ook buiten beschouwing blijven.

11. Wat bij de beoordeling van de verschoonbaarheid wel een rol kan spelen ten voordele van opposant is in de eerste plaats dat hij niet (meer) over beroepsmatige rechtsbijstand beschikt en geen ervaring heeft met procedures bij de bestuursrechter. Verder is aannemelijk dat opposant aanzienlijke gezondheidsklachten heeft waardoor hij in zijn functioneren in het dagelijks leven en bij het behartigen van zijn belangen wordt beperkt en dat hij daarnaast met een aantal problemen in de familie- en sociale sfeer heeft te kampen. De stress en onzekerheid als gevolg van het geschil over zijn claim wegens een beroepsziekte zijn daar nog bij gekomen. Hoewel opposant zijn stellingen daarover niet met bewijstukken heeft gestaafd, vindt de rechtbank dat opposant deze, met name door zijn mondelinge uitleg tijdens de zitting, voldoende inzichtelijk heeft gemaakt. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de omstandigheid dat geen belangen van derden op het spel staan, maakt dat aan de bewijsvoeringslast van opposant geen hoge eisen hoeven te worden gesteld. Bovendien gaat het om een termijnoverschrijding van slechts één dag. Hoewel de zeswekentermijn een harde grens is, maakt dat wel uit. Naarmate de overschrijding langer is, heeft een betrokkene namelijk meer uit te leggen. Ten slotte vindt de rechtbank het niet realistisch om ervan uit te gaan dat opposant wist, of had moeten weten, dat het voor behoud van de termijn mogelijk is om met een eenvoudige brief beroep in te stellen en daarbij te vragen om later de beroepsgronden aan te voeren. Op grond van het voorgaande is de rechtbank nu, anders dan in de buiten-zittinguitspraak, van oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat opposant in verzuim was.

12. Uit wat opposant heeft aangevoerd, volgt dat de rechtbank in de buiten-zittinguitspraak ten onrechte heeft geoordeeld dat het beroep kennelijk, dus buiten redelijke twijfel, niet-ontvankelijk was en de zaak ten onrechte zonder zitting heeft afgedaan. Het verzet is gegrond. Dat betekent dat de

buiten-zittinguitspraak vervalt en de rechtbank het onderzoek hervat in de stand waarin dat zich bevond voordat die buiten-zittinguitspraak werd gedaan. De SVB zal verzocht worden de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift in te dienen. De zaak zal daarna in beginsel alsnog op een zitting worden behandeld. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2022:2220](#)

**JnB 2022, 268**

**ABRS, 30-03-2022, 202104917/1/R3**

raad van de gemeente Steenwijkerland, verweerder.

Awb 3:15 lid 3

**VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Vaststelling bestemmingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] terecht klaagt dat hij niet in de gelegenheid gesteld is te reageren op de ingediende zienswijzen, waartoe de raad hem de gelegenheid had moeten bieden op grond van artikel 3:15, derde lid, van de Awb. Zoals uit de MvT bij de Wet uniforme openbare voorbereidingsprocedure Awb (Kamerstukken II, 1999-2000, 27 023, nr. 3, blz. 25) blijkt, betekenen de woorden 'zo nodig' niet dat het bestuursorgaan vrij is naar believen al of niet toepassing te geven aan deze bepaling. Met de bedoelde zinsnede wordt slechts aangegeven dat er gevallen kunnen zijn waarin toepassing duidelijk niet nodig is. Van een dergelijk geval is geen sprake.**

[ECLI:NL:RVS:2022:943](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

**Jurisprudentie Wabo-milieu:**

- MK Rechtbank Limburg, 10-11-2021 (publ. 25-03-2022), AWB/ROE 19/3406

([ECLI:NL:RBLIM:2021:8437](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

### Natuurbescherming

**JnB 2022, 269**

**MK Rechtbank Noord-Nederland, 17-03-2022 (publ. 28-03-2022), LEE 20-3361**

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

**NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. INTERN SALDEREN.**

**REFERENTIESITUATIE/PAS. RAV-CODES. Natuurvergunning wijziging varkenshouderij.**

**Partijen worden verdeeld gehouden over de vraag of het project significante effecten kan hebben op de betrokken Natura 2000-gebieden. Het beroep van eiseressen is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking.**

[...] 3. Tussen partijen is in geschil of verweerder in dit geval terecht een vergunning ingevolge artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb aan vergunninghoudster heeft verleend voor het in werking hebben en het wijzigen van een varkenshouderij op voormeld perceel te [plaats]. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

### *De vergunningverlening*

[...] 4.2. De rechtbank overweegt dat uit artikel 2.8 van de Wnb, in samenhang gelezen met artikel 2.7 van de Wnb, volgt dat wanneer verweerder overgaat tot vergunningverlening hij op grond van deze artikelen ook verplicht is om een passende beoordeling te maken. Naar het oordeel van de rechtbank moet aan een passende beoordeling in ieder geval de eis worden gesteld dat deze is opgesteld door een deskundige, inzicht geeft in de emissies van een project en een beoordeling inhoudt van de gevolgen van die emissies voor de betrokken natuurgebieden in het licht van hun instandhoudingsdoelstellingen waarbij de zekerheid wordt verkregen dat het project de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zal aantasten (vgl. rechtbank Noord-Nederland, 11 november 2020, [ECLI:NL:RBNNE:2020:4025](#)). De rechtbank constateert dat de overgelegde Aeries-berekeningen en de overige aan de vergunning ten grondslag gelegde stukken ontoereikend zijn om te worden gekwalificeerd als passende beoordeling. In zoverre slaagt de grond van eiseressen.

De rechtbank zal voorts beoordelen of de emissies voor de referentiesituatie juist zijn vastgesteld, of de emissies voor de aangevraagde situatie juist zijn vastgesteld en ten slotte of de motivering zoals die aan de vergunning ten grondslag is gelegd stand houdt.

### *[...] De referentiesituatie*

[...] 5.5 [...] Gelet op het bovenstaande is verweerder bij de beoordeling van de aanvraag van derde partij terecht uitgegaan van de bedrijfssituatie zoals deze is vergund met de vergunning van 26 april 2018. Omdat deze natuurvergunning onherroepelijk is, dient deze als referentiesituatie (vgl. AbRvS, 20 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2341](#)). [...]

### *[...] Regeling ammoniak en veehouderij (de Rav-codes)*

[...] 6.6.5. Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat bij het verlenen van het bestreden besluit dan wel bij het beoordelen van de vraag of voor het onderhavige project een vergunning nodig was, niet van de emissiefactor in de Rav kon worden uitgegaan omdat niet op voorhand daarmee was verzekerd dat toepassing van de (bio)-combi-luchtwassers daadwerkelijk zou leiden tot de berekende stikstofemissie en daarmee tot de berekende stikstofdepositie. Dat betekent dat niet op voorhand kan worden uitgesloten dat significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden gaan optreden en dat, ondanks de wetwijziging van 1 januari 2020, voor dit project nog steeds een natuurvergunning nodig is. Hierboven is ook uiteengezet dat deze onzekerheid onvoldoende wordt gecompenseerd door toepasselijke milieuregelgeving en tenslotte heeft de rechtbank geconcludeerd dat het compenseren van de geconstateerde onzekerheden door middel van handhaving ook niet kan leiden tot het de door verweerder gewenste resultaat. Deze grond van eiseressen slaagt.

6.6.6. Hieruit volgt ook dat deze natuurvergunning pas kan worden verleend na een passende beoordeling. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de meeste oplossingen die staan genoemd in het WUR-rapport en de Kamerbrief, voor zover die in deze procedure door verweerder zijn aangehaald, kunnen worden beschouwd als beschermingsmaatregelen. Dit geldt zeker voor de doorlopende monitoring van ammoniak door middel van ammoniaksensoren (maatregel I) en een betere regeling van Ph (zuurgraad) in de biologische combiluchtwassers (maatregel III). Ook een verplichting tot een verscherpte controle en beter procesmanagement door de agrariër (maatregel II) zou als beschermingsmaatregel kunnen worden aangemerkt, afhankelijk van de formulering van deze verplichting (vgl. rechtbank Oost-Brabant, 11 januari 2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:21](#)). Ook om

die reden is naar het oordeel van de rechtbank in dit geval nog steeds een natuurvergunning inclusief passende beoordeling nodig voor dit project. Deze grond van eiseressen slaagt.

*[...] Andere stikstofbronnen; de berekening van de stikstofemissie*

[...] 7.3.1. De rechtbank overweegt dat een Wnb-vergunning wordt verleend voor een project, zoals de oprichting, uitbreiding of exploitatie van een varkenshouderij. Bij de verlening van een Wnb-vergunning voor een dergelijk project moeten alle gevolgen van dat project voor Natura 2000-gebieden worden beoordeeld. De rechtbank is, onder verwijzing naar een uitspraak van 9 september 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2170](#)) van de AbRvS, van oordeel dat dat ook geldt voor transportbewegingen die inherent zijn aan de exploitatie van een varkenshouderij. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan verkeersbewegingen van tractoren en het aan- en afvoerkeer van vee en mest. Het uitvoeren van die verkeers-bewegingen is noodzakelijk voor een varkenshouderij en is een gevolg van dat project. Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de gevolgen van de emissie van de verkeersbewegingen bij de verlening van een Wnb-vergunning voor een veehouderij moeten worden betrokken en beoordeeld. Verder overweegt de rechtbank dat uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2020:2760](#), volgt dat stikstof-belastende activiteiten die inherent zijn aan de uitvoering van een project onderdeel uitmaken van de referentiesituatie, ook als dat niet expliciet blijkt uit de toestemming die de referentiesituatie vormt.

Nu verweerder in het bestreden besluit vergunning heeft verleend, was verweerder gehouden om een passende beoordeling te maken van alle stikstofbelastende activiteiten. Hieruit volgt dat de Aerius-berekening die aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd in het kader van de vergunningverlening tekort schiet nu de emissie van verkeersbewegingen die noodzakelijk zijn voor het project, niet zijn berekend en beoordeeld. In dit opzicht schiet de Aerius-berekening die de grondslag vorm van de passende beoordeling van het bestreden besluit tekort en is het beroep van eiseressen gegrond.

*[...] Andere stikstofbronnen: het toepassen van elektrische tractoren*

8.1. [...] Voor zover verweerder met de “Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van de provincie Groningen houdende regels omtrent stikstof 2019”, zoals die gold ten tijde van de vergunningverlening, beoogt beleid te voeren in verband met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn, overweegt de rechtbank dat die beleidsregel voor deze vergunningverlening geen eisen bevat om voorschriften te verbinden aan vergunningen waarbij toepassing wordt gegeven aan intern salderen, die zijn gericht op verdere reductie van stikstofdepositie.

Dat verweerder in dit opzicht geen inhoudelijk beleid voert gericht op reductie acht de rechtbank ook niet op voorhand kennelijk onredelijk. De rechtbank overweegt daarbij dat de wetgever met de verplichting om al dan niet vergunning te verlenen, zoals die is vastgelegd in de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb (het vervallen van de verslechteringsvergunning), heeft bewerkstelligd dat een vergunning niet nodig is indien uit een voortoets blijkt dat er geen significante effecten kunnen optreden. In een dergelijke situatie zou verweerder niet kunnen voorschrijven dat dergelijke emissie beperkende maatregelen worden genomen. Tegen die achtergrond is niet onbegrijpelijk dat een dergelijke verplichting niet wordt voorgeschreven indien wel tot vergunningverlening wordt overgegaan.

Ook om die reden was verweerder niet gehouden om de door eiseressen voorgestane maatregel (het gebruik van elektrische tractoren) op te nemen in de vergunning (vgl. AbRvS, 20 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2341](#)) of te verlangen in het kader van de voortoets. Deze grond van eiseressen slaagt niet.

*Conclusie*

8. Gelet op rechtsoverwegingen 4.2., 6.6.5., 6.6.6. en 7.3.1. is het beroep van eiseressen gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2022:891](#)

**JnB 2022, 270**

**Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 10-03-2022 (publ. 24-03-2022), UTR 21/3005-T**

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1 lid 1, 3.3 lid 4

**NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Ontheffing verleend voor het doden van spreuwen. I.c. hebben gedeputeerde staten onvoldoende onderbouwd dat de ontheffing nodig is ter voorkoming van belangrijke schade, voor een deel van de percelen bestaan wel andere bevredigende oplossingen, het quotum is te hoog vastgesteld en een deel van de voorschriften is onvoldoende duidelijk. Aanleiding wordt gezien om gedeputeerde staten in de gelegenheid te stellen de gebreken te herstellen.**

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1008](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Waterwet

**Jurisprudentie Waterwet:**

- MK ABRS, 30-03-2022, 202102771/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:945](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ambtenarenrecht

**JnB 2022, 271**

**MK CRvB, 17-03-2022 (publ. 28-03-2022), 21/1318 AW**

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 77, 84, 94

**AMBTENARENRECHT. ZEER ERNSTIG PLICHTSVERZUIM. ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG.** Appellant ontkent dat hij zijn tong in het oor van X heeft gestoken. Hij stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft aangenomen dat de aangifte, in samenhang met de geluidsopname, leidt tot de conclusie dat appellant de verweten gedraging heeft begaan. Deze beroepsgrond slaagt niet. De korpschef heeft terecht tot de overtuiging kunnen komen dat appellant de hem verweten gedraging heeft begaan. De verweten gedraging levert zeer ernstig plichtsverzuim op omdat deze een aantasting van de lichamelijke integriteit is. Dit plichtsverzuim kan appellant worden toegerekend. De disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag is, gezien de ernst en aard van de gedraging, de terecht door de korpschef gestelde eisen van integriteit, betrouwbaarheid en verantwoordelijkheid, niet onevenredig aan het gepleegde plichtsverzuim. Dit betekent dat de korpschef het bestreden besluit terecht heeft genomen. **Aangevallen uitspraak bevestigd.**

[ECLI:NL:CRVB:2022:612](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ziekte en arbeidsongeschiktheid

**JnB 2022, 272**

**MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-03-2022 (publ. 25-03-2022), BRE 21/2036 CRTV**

Raad van bestuur van het Uww, verweerder.

Burgerlijk wetboek (BW) 7:670, 673, 673e

**COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING.** Niet in geschil is dat eiseres volgens de wettelijke bepalingen geen recht heeft op compensatie van de door haar betaalde transitievergoeding, omdat de arbeidsovereenkomst binnen de termijn van het opzegverbod is beëindigd. Vast staat dat het UWV een foutieve ingangsdatum - 25 juli 2017 - heeft vermeld in het besluit waarmee een WIA-uitkering aan werkneemster is toegekend. De ingangsdatum van de uitkering is echter 12 augustus 2017, na 104 weken arbeidsongeschiktheid van de werkneemster. Op 14 augustus 2017 was werkneemster 2 jaar ziek. Eiseres heeft duidelijk de bedoeling gehad om de arbeidsovereenkomst te beëindigen na afloop van het opzegverbod van 2 jaar. De (administratieve) vergissing die eiseres heeft gemaakt kan haar, gelet op de fout van het UWV in het WIA-toekenningsbesluit, niet worden aangerekend. Bij de beoordeling of eiseres recht heeft op compensatie van de transitievergoeding moet er in onderhavige zaak van worden uitgegaan dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd na het verstrijken van de periode van 2 jaar arbeidsongeschiktheid. Het UWV heeft ten onrechte het verzoek van eiseres om compensatie afgewezen. Gegrond beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:1409](#)

**JnB 2022, 273**

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-03-2022 (publ. 29-03-2022), SHE 21/911**

Raad van bestuur van het Uww.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

**COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. TERUGVORDERING. VERKORTE WACHTTIJD.**

Eiseres heeft terecht aangevoerd dat het UWV met een besluit heeft bepaald dat eiseres recht heeft op compensatie en dat zij een half jaar lang over de compensatie beschikte. In de situatie van eiseres betekent dit echter niet dat zij er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zij recht had op deze compensatie. Van belang bij dit oordeel is dat eiseres op het aanvraagformulier heeft ingevuld dat sprake is van een beëindiging van het dienstverband na twee jaar ziekte. Dit is onjuist. Op de zitting heeft eiseres toegelicht dat zij wist dat dit onjuist was, maar dat zij de situatie met haar werkneemster zeer vergelijkbaar vond met een beëindiging na twee jaar ziekte. In de gegeven omstandigheden kon eiseres er redelijkerwijs niet van uitgaan en er niet gerechtvaardigd op vertrouwen dat zij recht had op compensatie. Het UWV had in het formulier weliswaar kunnen zien dat eiseres tegenstrijdige informatie had ingevuld, maar dat doet er niet aan af dat eiseres onjuiste informatie heeft verstrekt. Dit betekent dat het UWV het vertrouwensbeginsel niet heeft geschonden. Tussen partijen is niet in geschil dat niet aan de voorwaarde is voldaan dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd na



twee jaar arbeidsongeschiktheid, maar eiseres vindt deze voorwaarde niet verenigbaar met het Xella-arrest. De rechtbank is dat niet met eiseres eens. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:984](https://ecli.nl/RBOBR:2022:984)

**JnB 2022, 274**

**Rechtbank Midden-Nederland, 15-03-2022 (publ. 29-03-2022), UTR 21/1594**

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

Regeling compensatie transitievergoeding (de Regeling) 2 aanhef en onder b

**COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. De rechtbank ziet geen ruimte om in dit geval af te wijken van de in artikel 2, aanhef en onder b, van de Regeling genoemde aanvraagtermijn. De rechtbank realiseert zich dat eiseres hierdoor niet in aanmerking komt voor compensatie van de betaalde transitievergoeding, maar strikte toepassing van de aanvraagtermijn levert in dit geval geen strijd op met het evenredigheidsbeginsel.**

6. De rechtbank stelt vast dat de Regeling geen ruimte biedt om van de aanvraagtermijn af te wijken. De Regeling is een algemeen verbindend voorschrift (avv) die door de bestuursrechter kan worden getoetst op rechtmatigheid in een zaak over een besluit dat op zo'n voorschrift berust. Dit heet exceptieve toetsing. Eiseres heeft echter niet gewezen op omstandigheden die gaan over de totstandkoming van de bepaling over de aanvraagtermijn in de Regeling en de rechtbank ziet in deze zaak zelf ook geen aanleiding om de rechtmatigheid van die bepaling bij wijze van exceptieve toetsing te beoordelen.

7. Eiseres wil wel dat de rechtbank kijkt naar de specifieke problemen die zij heeft ervaren bij de aanvraag om compensatie. De rechtbank vult de beroepsgrond van eiseres in het licht hiervan in die zin aan dat de in artikel 2, aanhef en onder b, van de Regeling vastgestelde aanvraagtermijn in dit geval buiten toepassing moet worden gelaten, omdat de gevolgen van de strikte toepassing van die termijn voor eiseres onevenredig zijn in verhouding tot de met die bepaling te dienen doelen. De rechtbank toetst de situatie van eiseres dus aan het evenredigheidsbeginsel uit artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

8. In hun conclusie over de evenredigheidstoets door de bestuursrechter zijn de staatsraden advocaat-generaal Wattel en Widdershoven ingegaan op deze situatie: zij noemen dat de "toepassing van het evenredigheidsbeginsel *contra* avv". Daaruit volgt dat de bestuursrechter in een bijzonder geval of bij bijzondere omstandigheden een avv wegens kennelijke onredelijkheid of onevenredigheid in een concrete zaak buiten toepassing kan laten wegens strijd met artikel 3:4 van de Awb, waarbij het bestreden besluit wegens strijd met dat artikel dan eveneens vernietigd moet worden.<sup>1</sup> De grote kamer van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft recent een uitspraak gedaan naar aanleiding van deze conclusie, maar de vraag welke mogelijkheden de bestuursrechter heeft in zaken waarin het bestreden besluit berust op een gebonden bevoegdheid die haar grondslag vindt in een avv is daarin niet beantwoord. In die uitspraak is benoemd dat onder meer die situatie (situatie ii) in toekomstige zaken van de hoogste bestuursrechters aan bod zal komen.<sup>2</sup> De rechtbank zal in deze situatie in het licht van de conclusie bij de huidige stand van zaken beoordelen of de door eiseres aangedragen omstandigheden aanleiding geven om de bepaling over de aanvraagtermijn uit de Regeling vanwege kennelijke onredelijkheid of onevenredigheid buiten toepassing te laten.

9. De rechtbank ziet daarvoor geen aanleiding. De rechtbank begrijpt dat kerkelijke organisaties tegen problemen aanliepen bij het verkrijgen van eHerkenning, vanwege de onduidelijkheid in de rechtsvertegenwoordiging van kerken, maar eiseres had gedurende dat proces adequater en voortvarender kunnen optreden. Eiseres heeft in tien maanden tijd twee bedrijven benaderd voor eHerkenning, waarbij er alleen al twee maanden is verstreken tussen het benaderen van die bedrijven. Namens eiseres is op zitting verklaard dat toen de tijd begon te dringen er eind september 2020 namens eiseres telefonisch contact is opgenomen met een bedrijf dat eHerkenning regelt. Uit het overzicht van eiseres blijkt dat de eHerkenning via het derde bedrijf vervolgens in iets meer dan een maand was geregeld. Uiteindelijk is het eiseres gelukt om de eHerkenning op 27 oktober 2020 rond te krijgen en had zij nog tijd om de aanvraag in te dienen. Dat er op dat moment geen vrijwilligers beschikbaar waren om de aanvraag in te dienen, komt voor rekening en risico van eiseres. Daarbij betreft de rechtbank dat eiseres wist dat zij de aanvraag uiterlijk op 1 november 2020 moest indienen, maar dat zij er toch voor heeft gekozen om te wachten met het indienen van de aanvraag. Daardoor heeft eiseres bewust het risico genomen dat de aanvraag te laat zou worden ingediend en om die reden zou worden afgewezen.

10. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen ruimte om in dit geval af te wijken van de in artikel 2, aanhef en onder b, van de Regeling genoemde aanvraagtermijn. De rechtbank realiseert zich dat eiseres hierdoor niet in aanmerking komt voor compensatie van de betaalde transitievergoeding, maar strikte toepassing van de aanvraagtermijn levert in dit geval geen strijd op met het evenredigheidsbeginsel. Eiseres heeft ook geen andere omstandigheden aangevoerd, waaruit de rechtbank kan afleiden dat de strikte toepassing van de aanvraagtermijn in dit geval in strijd is met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of met hogere regelgeving. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om het artikel buiten toepassing te laten.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:991](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Sociale zekerheid overig

### TOZO, NOW, TOFA

**JnB 2022, 275**

**MK Rechtbank Rotterdam, 24-03-2022 (publ. 29-03-2022), ROT 21/489**

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze: de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Derde Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3) 16

**NOW-3. Tussen partijen is niet in geschil dat uit de polisadministratie bleek dat op de peildatum loongegevens over de maand juni 2020 beschikbaar waren en dat de loonsom op die datum € 0,- bedroeg. Hieruit volgt dat verweerder van die loongegevens diende uit te gaan; vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 13 januari 2022**

**([ECLI:NL:CRVB:2022:131](#))**. De in oktober 2020 ingediende correctie op de loonaangifte is van na de peildatum. Hiermee heeft verweerder terecht geen rekening gehouden. Dat geen sprake is van fraude of misbruik maakt niet dat verweerder met de gecorrigeerde gegevens alsnog rekening diende te houden. De NOW-3 biedt ook overigens geen ruimte, bijvoorbeeld door

een hardheidsclausule, om af te wijken van de bepalingen. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres daarom terecht afgewezen. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBROT:2022:2328](#)

Zie voorts de uitspraken van de Rechtbank Rotterdam van 24 maart 2022,

[ECLI:NL:RBROT:2022:2330](#) en [ECLI:NL:RBROT:2022:2333](#).

**JnB 2022, 276**

**MK Rechtbank Rotterdam, 24-03-2022 (publ. 29-03-2022), ROT 21/2135**

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze: de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

derde Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3), vierde tranche

**NOW-3. EXCEPTIEVE TOETSING.** Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres over de maand juni 2020 tijdig loonaangifte, in de zin van een nul-aangifte, heeft gedaan. Anders dan eiseres heeft gesteld, waren er over de maand juni 2020 dus wel loongegevens beschikbaar.

Verweerder diende dan ook van die loongegevens uit te gaan; vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (de Raad) van 13 januari 2022 ([ECLI:NL:CRVB:2022:131](#)). Dat de loonsom over de maand juni 2020 € 0,- bedroeg, maakt zodoende niet dat verweerder van die loongegevens diende af te wijken en rekening diende te houden met de loongegevens over de maand april 2020.

Het standpunt van eiseres dat zij vanwege door haar genoemde omstandigheden onevenredig wordt benadeeld en dat verweerder op artikel 4:84 van de Awb had moeten afwijken van, zo begrijpt de rechtbank, artikel 19, tweede lid, van de NOW-3, wordt opgevat als een beroep op exceptieve toetsing. Voldoende is toegelicht dat het bieden van een keuze op basis van twee verschillende referentiemaanden de uitvoerbaarheid van de regeling in gevaar brengt. Hoewel de rechtbank begrijpt dat werkgevers, zoals eiseres, die een nul-aangifte hebben gedaan over de maand juni 2020, geen aanspraak kunnen maken op een tegemoetkoming op grond van de NOW-3, kan gelet op de uitdrukkelijke afweging en keuzes van de minister niet geoordeeld dat toepassing van artikel 19, tweede lid, van de NOW-3 in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Evenmin is toepassing van deze bepaling in strijd met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel. Er bestaat dan ook geen aanleiding om in dit geval artikel 19, tweede lid, van de NOW-3 buiten toepassing te laten en alsnog rekening te houden met de loongegevens over de maand april 2020.

[ECLI:NL:RBROT:2022:2334](#)

**JnB 2022, 277**

**Rechtbank Den Haag, 17-03-2022 (publ. 31-03-2022), SGR 21/358**

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

PW 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

**TOZO. STICHTING.** Uitgangspunt voor verweerder is dat eiser, die in de aanvraag opgeeft een eigen bedrijf te hebben, waarbij uit de bijlagen blijkt dat het om een stichting gaat, niet voor de Tozo in aanmerking komt. Eiser heeft verder in de aanvraag opgegeven geen recht te hebben op zelfstandigenaftrek van de Belastingdienst. Hieruit blijkt dat de Belastingdienst

eiser niet als zelfstandige aanmerkt. Ook om die reden komt eiser niet in aanmerking voor de Tozo. Er is nog een derde reden waarom eiser niet in aanmerking komt voor de Tozo, en die verweerder mede aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd. Eiser is werkzaam als penningmeester voor de stichting. Eiser ontving een vergoeding van de stichting, zoals uit zijn bankafschriften blijkt. Uit het door eiser overgelegde KvK-uittreksel van de [stichting] en de overige stukken blijkt echter niet dat hij financiële inbreng in de stichting heeft en of hij financiële risico's van die stichting draagt. Verweerder heeft de aanvraag van eiser voor een Tozo-uitkering terecht afgewezen. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2245](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### APV

JnB 2022, 278

Rechtbank Noord-Holland, 17-03-2022 (publ. 23-03-2022), 21/3601

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zandvoort, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Algemene plaatselijke verordening Zandvoort 2011 5:7, 5:18

Vent- en standplaatsenbeleid 2014 (beleidsregel)

**APV. STANDPLAATSVERGUNNING. BELEIDSREGEL. EVENREDIGHEID. Afwijzing verzoek om ontheffing van het voorschrift om de verkoopwagen elke avond van de standplaats te verwijderen (mobiliteitseis). Verweerder heeft de ontheffing geweigerd op grond van het Vent- en standplaatsenbeleid 2014. Volgens verweerder weegt het algemeen belang dat gediend is bij de doelen van de beleidsregels zwaarder dan het persoonlijk belang van [naam 1]. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder met die belangenafweging niet de juiste toets heeft aangelegd in het kader van artikel 4:84 van de Awb.**

[...] Aan eiseres is op 28 december 2018 een standplaatsvergunning verleend voor het verkopen van [#] aan de [locatie] in [woonplaats] ). [...] Aan deze vergunning is het voorschrift verbonden dat de verkoopwagen zich uitsluitend tussen 06:00 en 22:00 uur en op zondag tussen 9:00 en 22:00 op de standplaatslocatie mag bevinden. Buiten de verkooptijden dient de verkoopwagen van de locatie te zijn verwijderd. Eiseres heeft verweerder verzocht om ontheffing dit voorschrift.

[...] 1. [naam 1] lijdt aan Multiple Sclerose (MS) waardoor zij minder goed in staat is om haar werk in de verkoopwagen voort te zetten. Het is met name zwaar voor [naam 1] om dagelijks de verkoopwagen te verplaatsen. [naam 1] wenst economisch zelfstandig te blijven, reden waarom zij verweerder heeft verzocht om ontheffing van het voorschrift om de verkoopwagen elke avond van de standplaats te verwijderen (de zogenoemde mobiliteitseis).

[...] 3.1 Verweerder heeft de ontheffing geweigerd op grond van het Vent- en standplaatsenbeleid 2014 (de beleidsregel).

[...] 4.5 Artikel 4:84 van de Awb schrijft voor dat het bestuursorgaan handelt overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

Een beleidsregel wordt geacht in algemene zin het resultaat te zijn van een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4 van de Awb. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft met haar uitspraak van 26 oktober 2016<sup>1</sup> bepaald dat de afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Awb niet uitsluitend voorziet in die bijzondere gevallen waarmee bij het vaststellen van de beleidsregels geen rekening was gehouden, maar dat alle omstandigheden in een concreet geval daarvoor van belang zijn. Volgens de Afdeling kan het bestuursorgaan bij het vaststellen van beleidsregels namelijk niet op voorhand voorzien of omstandigheden alleen of tezamen met andere omstandigheden in een concreet geval tot onevenredige gevolgen leiden. Verder hebben staatsraden advocaat-generaal Wattel en Widdershoven in hun conclusie van 7 juli 2021<sup>2</sup>, door de Afdeling overgenomen op 2 februari 2022<sup>3</sup> overwogen dat het bestuursorgaan behoort af te wijken van een beleidsregel als die beleidsregel in een concreet geval tot onevenredige gevolgen leidt, ongeacht of de omstandigheden bijzonder zijn of niet.

4.6 In het onderhavige geval heeft verweerder toegelicht dat de doelen van de beleidsregels gelegen zijn in een schoon strand, een vrij strandaanzicht en dat er geen obstakels zijn in het geval van een calamiteit.<sup>4</sup> Het ziek zijn van [naam 1] valt volgens verweerder onder het ondernemersrisico. Volgens verweerder weegt het algemeen belang dat gediend is bij die doelen daarom zwaarder dan het persoonlijk belang van [naam 1].

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met die belangenafweging niet de juiste toets aangelegd in het kader van artikel 4:84 van de Awb. Verweerder dient te beoordelen of de mobiliteitseis in dit concrete geval tot onevenredige gevolgen leidt voor [naam 1], omdat zij aan de ziekte MS lijdt en zij daardoor moeite heeft de verkoopwagen te verplaatsen. Ter zitting heeft [naam 1] verduidelijkt dat het dagelijks verwijderen van de verkoopwagen haar zo veel energie kost, dat zij daardoor geen energie overhoudt om haar verkoopwerkzaamheden uit te voeren. De stelling dat de ontheffing van de mobiliteitseis zorgt voor precedentwerking is daarbij niet van belang, omdat dit niets afdoet aan de gevolgen die de mobiliteitseis voor [naam 1] teweeg brengen. Dat [naam 1] de negatieve gevolgen van het ziektebeeld kan oplossen door de verkoopwagen te voorzien van een chemisch toilet – zoals door verweerder is gesteld – is bovendien niet ter zake doend, omdat het gaat om de gevolgen voor [naam 1] door de verplichting van het dagelijks verwijderen van de verkoopwagen. Daarbij is de stelling van verweerder onjuist. Dit volgt uit verklaring van 13 januari 2022 van [naam 4].

4.7 Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder niet heeft beoordeeld of naleving van de mobiliteitseis onevenredige gevolgen heeft voor [naam 1] gelet op haar persoonlijke omstandigheden en of hij daarom van de afwijkingsbevoegdheid ingevolge artikel 4:84 van de Awb gebruik dient te maken. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:2484](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Huisvesting

**JnB 2022, 279**

**MK ABRS, 30-03-2022, 202100262/1/A3**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Huisvestingswet 2014

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 1, 3.1.2

Leegstandverordening Amsterdam 2016 1

**HUISVESTING. BOETE. EVENREDIGHEID. MATIGING. I.c. is sprake van een wettelijk gefixeerd boetestelsel waarin niet of nauwelijks wordt gedifferentieerd. Voor het college kan dan eerder de noodzaak bestaan om in een concreet geval van dit boetestelsel af te wijken. Deze beoordeling heeft het college i.c. ten onrechte niet gemaakt. I.c. wordt het onverkort opleggen van de maximale boete onevenredig geacht. De boete wordt met 25% gematigd.**

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellante] een boete van € 82.000,00 opgelegd wegens het onttrekken van vier woningen aan de woningvoorraad zonder vergunning en die boete ingevorderd.

[...] Is de hoogte van de boete evenredig?

7.5. [appellante] heeft erkend dat zij de woningen incidenteel en zonder daarvoor een vergoeding te ontvangen ter beschikking stelde aan zakenrelaties, vrienden en kennissen. De woningen zijn ongeveer tien jaar geleden gerenoveerd en worden sindsdien niet permanent bewoond. Er heeft niemand ingeschreven gestaan op de adressen van de woningen in de brp in die periode. Dat betekent dat het aannemelijk is dat die woningen langdurig zijn onttrokken aan de woningvoorraad. Met het college is de Afdeling van oordeel dat langdurige onttrekking op zichzelf een ernstige overtreding is en verstreckende consequenties heeft voor het beschermen van de woningvoorraad van de stad (vergelijk de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)).

7.6. [appellante] heeft echter concrete omstandigheden gesteld en ook onderbouwd die volgens haar moeten leiden tot een lagere boete. [...]

[...] 7.8. In dit geval is sprake van een wettelijk gefixeerd boetestelsel waarin niet of nauwelijks wordt gedifferentieerd. Zoals onder 7.3 en 7.4 is uiteengezet kan voor het college dan eerder de noodzaak bestaan om in een concreet geval van dit boetestelsel af te wijken. Deze beoordeling heeft het college in dit geval ten onrechte niet gemaakt. Zoals al overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 2 december 2020 (zie onder 7.3) is het al dan niet bedrijfsmatige karakter van een woningonttrekking met mogelijk bijbehorende gevolgen voor de omgeving, een feit of omstandigheid waarvan de hoogte van de boete afhankelijk kan worden gemaakt. [appellante] heeft, zoals omschreven onder 7.6, concreet verklaard en met stukken onderbouwd dat geen sprake was van een bedrijfsmatige onttrekking van woonruimte. Het college kon het beroep op matiging daarom in dit geval niet afdoen door de overtreder uitsluitend tegen te werpen dat het onttrekken van woonruimte op zichzelf genomen al een ernstige overtreding is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2850](#)).

7.9. Zoals omschreven onder 7.5 bevat het dossier, afgezet tegen de toelichting van [appellante], niet voldoende aanknopingspunten dat er desondanks toch sprake was van illegale hotelmatige verhuur van de appartementen aan toeristen. De enkele stelling van het college dat het onaannemelijk is dat de woningen jarenlang hebben leeggestaan en deze daarom waarschijnlijk wel verhuurd zullen zijn geweest, al dan niet aan toeristen, is onvoldoende om aan [appellante] tegen te werpen dat sprake is geweest van bedrijfsmatige verhuur. Bij het beoordelen van de evenredigheid van de boete schiet het enkel ongemotiveerd tegenspreken van het gemotiveerde verweer van [appellante] tekort. Daarnaast kan uit het dossier niet worden afgeleid dat de leefbaarheid van de stad of de buurt door het gebruik van het pand op enigerlei wijze is aangetast. Gelet op deze omstandigheden acht de Afdeling het onverkort opleggen van de maximale boete onevenredig. Zij ziet aanleiding om de boete met 25% te matigen. De Afdeling is van oordeel dat een boete van € 61.500,00 in dit geval passend en geboden is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:958](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wegenverkeerswet

JnB 2022, 280

Rechtbank Noord-Nederland, 15-03-2022 (publ. 28-03-2022), LEE 21/1716

algemeen directeur van het CBR, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 3, 5, 6, 23 lid 2, lid 4

**WEGENVERKEERSWET. Onderzoek naar de rijvaardigheid. I.c. slaagt de beroepsgrond van eiser dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 23, vierde lid, van de Regeling. Vanwege de volharding van het CBR om niet met individuele en bijzondere feiten en omstandigheden rekening te houden, voorziet de rechtbank zelf en herroept het primaire besluit.**

[..] 1.2 Bij het primaire besluit heeft verweerder eiser een onderzoek naar de rijvaardigheid opgelegd. Verder heeft verweerder de geldigheid van eisers rijbewijs geschorst, omdat hij als beginnende bestuurder twee maal voor te snel rijden onherroepelijk is veroordeeld.

[...] 5. Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 23, vierde lid, van de Regeling. Deze beroepsgrond slaagt. De rechtbank overweegt hiertoe het volgende.

5.1 Op grond van artikel 23, vierde lid, van de Regeling kan verweerder besluiten af te zien van het opleggen van een rijvaardigheidsonderzoek als daarvoor dringende redenen aanwezig zijn.

[...] 5.3 De rechtbank overweegt eerst dat artikel 23, vierde lid, van de Regeling ook van toepassing kan zijn in zaken waarin sprake is van het soort verkeersovertredingen dat eiser heeft begaan. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerdens motivering ten aanzien van het niet toepassing van deze bepaling en het volharden daarin gedurende deze procedure, niet deugdelijk is. Verweerder heeft desgevraagd ter zitting toegelicht dat in het kader van deze bepaling naar persoonlijke omstandigheden wordt gekeken, indien ten tijde van het opleggen van het rijvaardigheidsonderzoek ook een EMG is opgelegd. In eisers geval heeft verweerder pas bij besluit van 2 juli 2021, dus nadat aan eiser een rijvaardigheidsonderzoek is opgelegd en eiser dit onderzoek bovendien al met goed gevolg heeft volbracht, aan eiser meegedeeld dat hij alsnog een cursus over verantwoord rijgedrag moet volgen. De rechtbank acht deze handelwijze van verweerder, gelet op verweerdens beleid zelf, niet in het belang van eiser. Het heeft immers tot gevolg dat verweerder in deze procedure volhardt in zijn standpunt dat nog geen EMG was opgelegd en dat verweerder daardoor niet aan een mogelijke toepassing van artikel 23, vierde lid, van de Regeling kon toekomen. De rechtbank acht deze handelwijze en het volharden in haar standpunt dat er terecht geen dringende redenen zijn aangenomen, mede gelet op haar eigen beleid ten aanzien van de toepassing van artikel 23, vierde lid, van de Regeling, niet deugdelijk.

5.4 De rechtbank is verder van oordeel dat het standpunt van verweerder dat alleen een dringende reden wordt aangenomen als naast een rijvaardigheidsonderzoek ook een EMG is opgelegd voor hetzelfde feit, te beperkt is. Naar het oordeel van de rechtbank dienen voor de vraag of sprake is van dringende redenen, alle individuele, bijzondere omstandigheden van het geval in ogenschouw te worden genomen. Naar het oordeel van de rechtbank past een dergelijke ruimere interpretatie van dringende redenen, evenals een intensievere toets van de rechtbank op verweerdens beslissing om van de uitzonderingsbepaling geen gebruik te maken, in de huidige tijdgeest van meer maatwerk bieden aan rechtszoekende burgers in procedures tegen besluiten die zijn genomen op grond van dwingendrechtelijke bepalingen met voor hen nadelige belastende gevolgen.

6. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd en in strijd is met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank zal het beroep van eiser dan ook gegrond verklaren.

[...] 8. Verweerder heeft in de onderhavige beroepsprocedure volhard in haar standpunt dat zij geen aanleiding ziet om de bijzondere feiten en omstandigheden van eiser in de beoordelingsvorming te betrekken; noch als dringende redenen noch in het kader van de beleidsruimte die verweerder heeft om af te zien van het opleggen van een rijvaardigheidsonderzoek als sprake is van dringende redenen. De rechtbank heeft daardoor niet de overtuiging dat verweerder, in het geval verweerder opnieuw in de zaak zou voorzien, een ander besluit zou nemen dan het bestreden besluit. Gezien ook de belangen van eiser en nu verder vast staat dat het rijvaardigheidsonderzoek al achter de rug is (en dat eiser dit met goed gevolg heeft afgelegd), ziet de rechtbank aanleiding om in deze zaak gebruik te maken van zijn bevoegdheid om zelf te voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb.

9. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen, het primaire besluit herroepen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2022:766](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Regulier

**JnB 2022, 281**

**MK ABRS, 30-03-2022, 202005473/1/V1**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 20

Richtlijn 2004/38/EG 24

Richtlijn 2003/86/EG 15

EVRM 8, 14

Vb 2000 3.50

**REGULIER. De eis in artikel 3.50 van het Vb 2000 dat een vreemdeling in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in die bepaling, is niet in strijd is met het beginsel van non-discriminatie of artikel 20 van het EU Handvest. Dit beginsel leidt er dus ook niet toe dat een vreemdeling die zijn afgeleide verblijfsrecht ontleent aan de Verblijfsrichtlijn in aanmerking moet komen voor een in het nationale recht geïmplementeerde autonome verblijfstitel op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn.**

3. De vreemdeling is geboren op [geboortedatum] 1999 en heeft de Russische nationaliteit. De staatssecretaris heeft hem op eigen aanvraag in het bezit gesteld van een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000, voor verblijf bij zijn stiefvader, die de Letse nationaliteit heeft. Dat is een tijdelijk afgeleid verblijfsrecht op basis van de Verblijfsrichtlijn. Inmiddels heeft de vreemdeling een duurzaam verblijfsrecht op basis van diezelfde richtlijn. Hij heeft een aanvraag ingediend voor een van zijn stiefvader onafhankelijke verblijfstitel op grond van nationaal recht, namelijk een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met niet-



tijdelijke humanitaire gronden als bedoeld in artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000. Dat artikel is een implementatie van artikel 15, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De staatssecretaris heeft de aanvraag afgewezen, omdat de vreemdeling niet voldoet aan het in artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000 neergelegde vereiste dat hij een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in die bepaling heeft. Volgens de vreemdeling leidt dit vereiste tot benadeling van gezinsleden van Unieburgers, omdat zij volgens hem niet in het bezit kunnen komen van zo'n verblijfsvergunning. Dit vereiste is volgens de vreemdeling daarom in strijd met het beginsel van non-discriminatie. De vreemdeling doet in dit kader een beroep op artikel 24, eerste lid, van de Verbljfsrichtlijn en op de artikelen 8 en 14 van het EVRM.

4. Deze uitspraak gaat over de verhouding tussen de Verbljfsrichtlijn en de Gezinsherenigingsrichtlijn in een situatie als deze. Het draait in het bijzonder om de vraag of het beginsel van non-discriminatie voorschrijft dat een vreemdeling die zijn afgeleide verblijfsrecht ontleent aan de Verbljfsrichtlijn in aanmerking moet komen voor een autonome verblijfstitel op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Meer specifiek gaat deze uitspraak over de vraag of artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000 in strijd is met het beginsel van non-discriminatie door te eisen dat een vreemdeling in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in die bepaling. [...]

8. Voor de beantwoording van de vraag of strijd bestaat met het beginsel van non-discriminatie, is ten eerste van belang of de vreemdeling zich in een vergelijkbare situatie bevindt als degene met wie hij zich vergelijkt. Ten tweede moet worden nagegaan of er ook daadwerkelijk nadeel is. De Afdeling beantwoordt de eerste vraag negatief en komt daarom niet toe aan beantwoording van de vraag of er daadwerkelijk nadeel is. De Afdeling zal in de hiernavolgende overwegingen uitleggen hoe zij tot dit oordeel is gekomen.

8.1. Voor beantwoording van de vraag of de vreemdeling zich in een vergelijkbare situatie bevindt als degene met wie hij zich vergelijkt, is het arrest X [arrest van het HvJEU van 2 september 2021, X tegen de Belgische Staat, [ECLI:EU:C:2021:657](#)] van belang. [...]

8.2. De vreemdeling valt volgens artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, van de Verbljfsrichtlijn, als stiefzoon van een burger van de Unie, onder de werking van die richtlijn. Volgens artikel 3, derde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op derdelander-gezinsleden van een Unieburger. Artikel 15, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat aan de basis ligt van artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000, is dus niet van toepassing op de vreemdeling. [...]

8.3. De vreemdeling vergelijkt zijn situatie met de situatie van personen op wie artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000 wél van toepassing is, namelijk een derdelander-gezinslid van een derdelander en een derdelander-gezinslid van een Nederlander. [...]

8.4. In het arrest X heeft het Hof in de punten 71 tot en met 89 overwogen dat de Verbljfsrichtlijn en Gezinsherenigingsrichtlijn van elkaar verschillen op het punt van hun grondslag, beginselen, voorwerpen, doelstellingen en beoordelingsruimte. Het primaire doel van de Verbljfsrichtlijn is om het aan alle Unieburgers verleende recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken en dat recht te versterken. Daarbij heeft het Hof ook overwogen dat gunstige voorwaarden voor de integratie in het gastland van familieleden van Unieburgers bijdragen tot de verwezenlijking van de doelstelling van vrij verkeer, maar dat deze beschermings- en integratiedoelstellingen ondergeschikt zijn aan de primaire doelstelling van deze richtlijn. Volgens het Hof is het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn om de integratie van derdelanders in de lidstaten te bevorderen door via de gezinshereniging een gezinsleven mogelijk te maken. Gelet hierop hebben de begunstigden van de Verbljfsrichtlijn volgens het Hof een andere status en rechten van een

andere aard dan die waarop de begunstigden van de Gezinsherenigingsrichtlijn zich kunnen beroepen.

8.5. De Afdeling sluit zich aan bij deze overwegingen van het Hof en komt hiermee tot de conclusie dat de vreemdeling zich niet in een vergelijkbare situatie bevindt als een derdelander-gezinslid van een derdelander die op grond van artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000 in aanmerking komt voor een autonome verblijfstitel. Dan blijft over de vraag of de vreemdeling zich in een vergelijkbare situatie bevindt als een derdelander-gezinslid van een Nederlander die op grond van diezelfde bepaling in aanmerking komt voor een autonome verblijfstitel. Ook die vraag beantwoordt de Afdeling ontkennend. Omdat artikel 15, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn in het Nederlandse recht rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing is op een derdelander-gezinslid van een Nederlander, hebben de overwegingen van het Hof namelijk dezelfde betekenis voor de vergelijking tussen een derdelander-gezinslid van een Nederlander enerzijds en een derdelander-gezinslid van een Unieburger anderzijds. De vreemdeling bevindt zich dus niet in een vergelijkbare situatie als de personen met wie hij zich vergelijkt. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat artikel 3.50 van het Vb 2000 niet in strijd is met het beginsel van non-discriminatie of artikel 20 van het EU Handvest. Dit beginsel leidt er dus ook niet toe dat een vreemdeling die zijn afgeleide verblijfsrecht ontleent aan de Verblijfsrichtlijn in aanmerking moet komen voor een in het nationale recht geïmplementeerde autonome verblijfstitel op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Om diezelfde reden betoogt de vreemdeling ten onrechte dat artikel 3.50 van het Vb 2000 een ongerechtvaardigd onderscheid maakt en daardoor in strijd is met de artikelen 8 en 14 van het EVRM. Gelet hierop komt de Afdeling ook niet toe aan de door de vreemdeling opgeworpen vraag of er ook daadwerkelijk nadeel is.

8.6. Op het punt dat de vreemdeling een beroep doet op artikel 24, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn, faalt de grief, gelet op het volgende.

Artikel 24, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn geeft een specifieke uitdrukking aan artikel 18, eerste volzin, van het VWEU [...]. In het arrest X, punt 51, heeft het Hof overwogen dat artikel 18, eerste volzin, van het VWEU alleen gaat over situaties die onder het toepassingsgebied van het Unierecht vallen, waarin een onderdaan van een lidstaat enkel op grond van zijn nationaliteit discriminerend wordt behandeld ten opzichte van onderdanen van een andere lidstaat en dat het geen toepassing vindt in het geval van een eventueel verschil in behandeling tussen onderdanen van de lidstaten en derdelanders. Verder schrijft artikel 24, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn voor dat Unieburgers en hun derdelander-gezinsleden die verblijf ontleen aan de Verblijfsrichtlijn dezelfde behandeling genieten als - in dit geval - Nederlanders. Dit betekent dat Unieburgers en hun derdelander-gezinsleden alleen als zij al een verblijfsrecht ontleen aan de Verblijfsrichtlijn, recht hebben op die zelfde behandeling. Het in artikel 24, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn neergelegde recht op een gelijke behandeling is dus niet van toepassing op de toekenning van een verblijfsrecht.

[ECLI:NL:RVS:2022:920](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Richtlijnen en verordeningen

**JnB 2022, 282**

**HvJEU (Zevende kamer), 31-03-2022, C-231/21**

IA.

Verordening (EU) nr. 604/2013 29 lid 2

**DUBLINVERORDENING. Artikel 29, lid 2, tweede volzin, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moet aldus worden uitgelegd dat het in deze bepaling bedoelde begrip „gevangenzetting” niet ziet op de gedwongen opname van een asielzoeker in een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis die bij een rechterlijke beslissing is toegestaan omdat die persoon wegens een psychische aandoening een ernstig gevaar voor zichzelf of voor de samenleving vormt.**

[ECLI:EU:C:2022:237](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Toezicht en vrijheidsontneming

**JnB 2022, 283**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-03-2022 (publ. 28-03-2022), NL21.14977**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

**VRIJHEIDSONTNEEMENDE MAATREGEL.** Eiser is een statushouder in Cyprus. Hij is via Roemenië naar Nederland gekomen en heeft direct bij de aankomst op de luchthaven Schiphol (bij de Schengen aankomstpost) om internationale bescherming gevraagd bij de KMar. Verweerder heeft op dat moment het besluit over de toegang uitgesteld en de asielaanvraag van eiser in de grensprocedure behandeld. Verweerder heeft de bewaring opgeheven met de motivering 'Uitbrengen beschikking o.g.v. niet-ontvankelijk in de grensprocedure, waarbij betrokkene reeds EU bescherming geniet'.

De rechtbank stelt in haar deelconclusie vast dat er geen aanleiding was om de grensprocedure te voeren om nader onderzoek te doen naar de status van eiser in Cyprus, omdat die status al bij aanvang van de grensprocedure voldoende vast stond.

De rechtbank wijkt af van de Afdelingsuitspraak van 22 december 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:2870](#)) met de motivering dat de grensprocedure ervoor dient om te onderzoeken of aan een vreemdeling de toegang tot Nederland en in het verlengde daarvan toegang tot het Schengengebied kan worden verleend of dat het grensbewakingsbelang zich daartegen verzet. In het geval van een vreemdeling van wie is komen vast te staan dat hij een statushouder is in een ander EU-land, hoeft dat onderzoek niet te worden verricht, omdat al op voorhand vaststaat dat hem hoe dan ook de toegang zal worden verleend, dus zonder beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Elke mogelijke afdoening van het verzoek om internationale bescherming zal, in weerwil van wat verweerder stelt, naar het oordeel van de rechtbank namelijk leiden tot toegangsverlening. Verweerder heeft in ieder geval niet voldoende gemotiveerd dat dat een onjuist uitgangspunt is. Daarmee is door verweerder ook onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van een grensbewakingsbelang. **Beroep gegrond.**

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2700](#)

[Naar inhoudsopgave](#)